

LBRIS

We know
books

RUXANDRA POPA

SUB SEMNUL CILOR
RĂZVRĂTIȚI

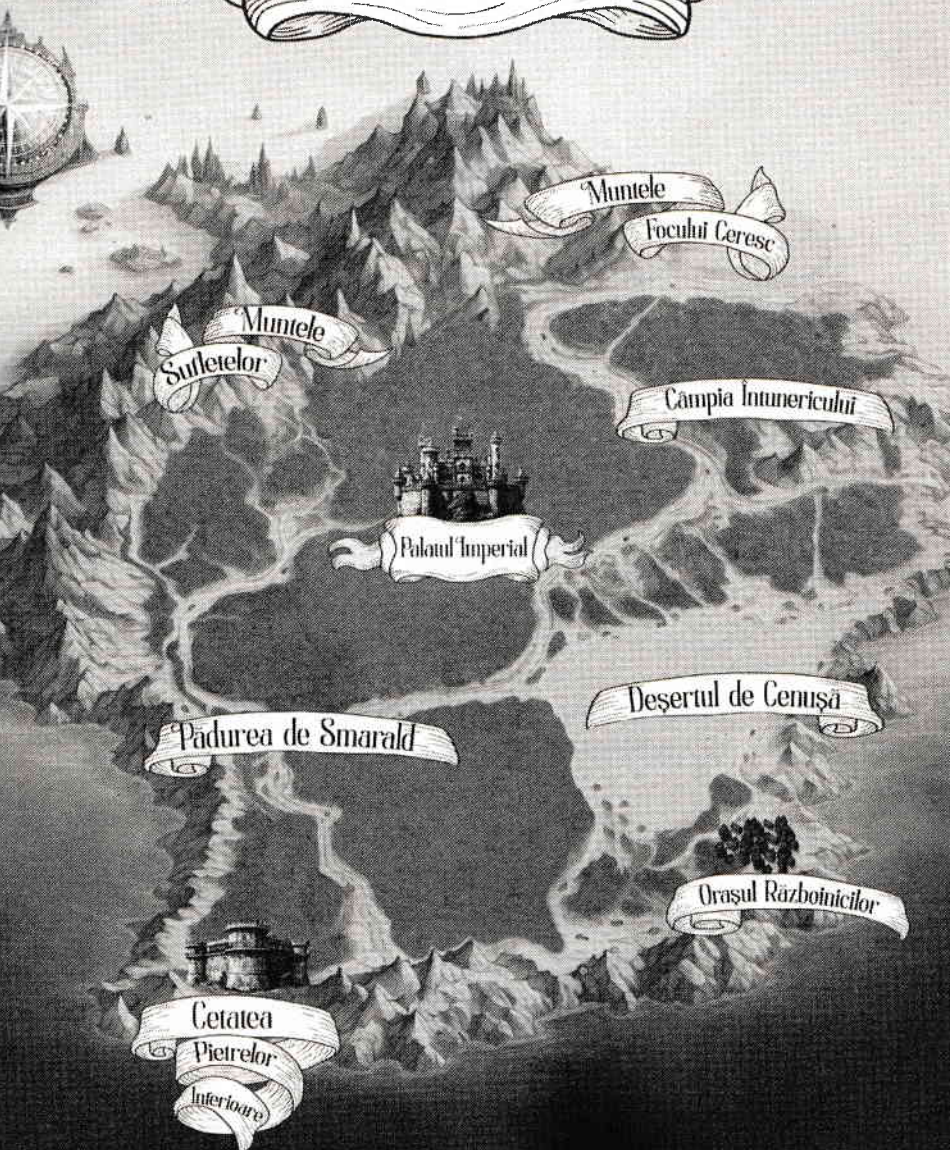

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

LIBRIS the new books

Imperiul Nestematelor

Marea de Acvamarin

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

INIMĂ DE RUBIN

*Iubirea este focul sălbatic care te devorează,
stârnindu-ți atât durere, cât și plăcere.*

Prolog

Lipsit de inimă, cum aş putea iubi?

Flăcările lumânărilor împrăştiau umbre vaste, tremurătoare, pe pereţii din piatră cenuşie. Tavanul înalt făcea ca încăperea să pară şi mai largă. Temperatura era atât de scăzută, încât orice cuvânt rostit stârnea un abur dens, asemenea fumului. În ciuda faptului că sfeşnicele se aflau la fiecare câţiva paşi, cu câte trei lumânări fiecare, întunericul se adâncea pe măsură ce te apropiiai de centrul sălii. Acolo se afla un tron din stâncă neagră, roasă de vreme, pe care se odihnea un bărbat impunător, cu părul grizonat, lung până la talie. Hainele sale roşii pâlpâiau uşor în lumină, contrastând ciudat cu chipul ascuns în umbre. Pe inelarul mâinii stângi, ce i se odihnea în poală, purta un inel cu un rubin mare, lipsit de orice strălucire. Cealaltă mână se sprijinea de jilţ, într-o poziţie nonşalantă, de parcă posesorul ei ar fi avut întreaga lume la picioare.

De-a dreapta şi de-a stânga tronului stăteau drepti ca nişte suliţe doi ostaşi, îmbrăcaţi de asemenea în roşu. Fiecare dintre ei deţinea un inel cu rubin, însă piatra lor era mult mai mică, lucind sfios. Deşi frigul le pătrunsese în oase, nu îndrăzneau să se mişte. De fiecare dată când respirau, scoteau aburi generoşi, ce le tulburau vederea.

Liniștea lugubră fu curmată brusc de pașii care străbăteau caldarâmul, stârnind un ecou asurzitor. Bărbatul de pe tron se aplecă în față, chipul său fiind în sfârșit scăldat în lumina lumânărilor. Cu toate că era plin de riduri, nu arăta respingător, ba chiar emana o frumusețe imperială. Pe cap avea o coroană grea, de aur, încrustată cu sute de rubine minuscule. Ochii săi portocalii sticleau ușor, iar un zâmbet îi curbă buzele aspre când își zări fiul apropiindu-se încrezător.

– Killian, rosti el tandru, ridicându-se.

Cei doi războinici căzură imediat în genunchi în semn de respect față de moștenitor. Acesta le făcu semn să se ridice, apoi i se adresă părintelui său:

– Tată.

Tânărul, în vârstă de douăzeci de ani, se înclină respectuos. Părul de culoarea focului părea să absoarbă întreaga strălucire a sfeșnicelor. Purta o robă și o mantie îmblănită, purpurie. La gât îi atârna o monedă ce-i dezvăluia rangul de Prinț Moștenitor al Rubinelor. Killian detestase dintotdeauna povara coroanei pe fruntea sa, așa că preferase s-o înlocuiască cu acel ban de aramă, pe care era gravat însemnul nestematei sale. Ochii săi de un portocaliu intens tăiau instantaneu răsuflarea oricui ar fi încercat să susțină un contact vizual mai îndelungat de câteva secunde. Chiar și părintele lui cădea în acea capcană a neputinței, în ciuda faptului că încercase de nenumărate ori să evadeze din transa bizară indusă de căutătura stăruitoare.

– M-ai chemat, tată, continuă el, cuvintele sale lăsând în urmă aburi denși.

Regele se așeză înapoi pe tron, încuviințând printr-o mișcare a capului. Scoase din mâneca robei o scrisoare pe care i-o întinse fără un cuvânt. Killian își arcui o sprânceană, uitându-se lung la sigiliul mov, rotund.

– Muntele Sufletelor? spuse ca pentru sine, în vreme ce despăturea hârtia.

– Întocmai. Kantemir și Kesha vor organiza un banchet cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani a unicului lor copil, Ayame. Atât tu, cât și sora ta ați fost chemați. Îl voi trimite și pe Austin împreună cu voi.

– Dar urăști Ametistele, îi aminti Killian înainte să strecoare invitația în buzunar, fără s-o mai citească.

– Exact. Este ocazia perfectă pentru a mă răzbuna, veni răspunsul pe un ton tăios.

Prințul își fixă tatăl cu privirea. Acesta se îmblânzi imediat:

– Killian, vreau să descoperi secretul Ametistelor. De ce ele, dintre toate Nestematele, sunt capabile să folosească toate cristalele? Safirele pot controla doar safirele, Diamantele, numai diamantele. Din ce cauză Pietrele Mov reușesc să stăpânească orice putere?

Tânărul își încrucișă brațele la piept.

– Cu ce te-ar ajuta această informație? îl întrebă sever.

Regele zâmbi. Întotdeauna apreciasse faptul că fiul său nu se sfia să-l înfrunte, să-i ceară socoteală, deși toți ceilalți tremurau de frică în fața lui. Înzestrat cu o minte ascuțită, punea întrebări pertinente și găsea soluții la orice problemă. Avea să fie un conducător excelent, temut și respectat de supuși.

– Nu-ți voi dezvălui încă, pentru că nici măcar eu nu am pus încă totul la punct. În plus, trebuie să aflî, totodată, o modalitate prin care să tulburăm mintea Ametistelor. Fără aceste două detalii, nu pot face nimic.

Killian începu să se joace încruntat cu inelul său.

– Ametistele au cea mai liniștită minte. Mă îndoiesc că le poate tulbura ceva.

– Depinde de nivelul de rezistență al fiecăruia. Kesha nu a dat niciodată dovadă de un calm desăvârșit, deși, de când s-a măritat cu Kantemir, e posibil să se mai fi temperat.

Prințului nu-i scăpă ura cu care părintele său rostise numele regelui Ametistelor și durerea cu care îl pronunțase pe cel al reginei. Clătină din cap de mai multe ori, reprimându-și un oftat.

– Am auzit că prințesa Ayame este cea mai calmă Nestemată din întreaga Împărăție a Cristalelor, continuă regele. Ai grijă cu ea!

Killian îl pironi cu privirea sa intimidantă. Cu toate că îi dispăcea s-o recunoască, nu doar o dată, tatăl se simțise dezarmat. Răsufală ușurat când un zâmbet fin îi arcui buzele fiului.

– Nu-ți face grijă! Voi ucide orice semn de liniște și voi afla motivul pentru care numai Ametistele pot manipula alte cristale. Răzburarea va fi mai dulce decât mierea.

Regele surâse, apoi se ridică pentru a-l bate pe umăr.

– Am încredere deplină în tine! Nu le spune nimic surorii tale mai mici și nici lui Austin. Doar anunță-i că, mâine în zori, veți pleca spre Muntele Sufletelor.

Prințul încuviință printr-o mișcare a capului. Soldații căzură din nou în genunchi și nu se ridicară până ce moștenitorul nu se întoarse cu spatele.

– Rege Katall, credeți că Alteța Sa va reuși s-o tulbure pe prințesă? îl întrebă unul dintre ostași.

Conducătorul se așază pe tron, cu un zâmbet satisfăcut.

– În doar câteva luni, Ametistele vor plăti pentru rușinea pe care ne-au adus-o, răspunse, uitându-se lung la una dintre lumânări.

Aceasta se stinse instantaneu. Katall se sprijini de tronul rece, fără a fi deranjat de temperatura scăzută. Încetase să mai simtă căldura cu mult timp în urmă.

Capitolul 1

Dreptatea înainte de toate.

Cerul era scăldat într-o mare de culori intense, de parcă un pictor ar fi împrăștiat pe pânză mai multe vopsele, într-o combinație irezistibilă de roz, mov și roșu. Soarele se înălța măreț, alungând grabnic întunericul nopții și dezvăluind cărarea ce fusese acoperită de un covor de frunze palide, bolnave. Doar câteva dintre ele se mai încăpățâneau să se agațe de ramurile gârbovite ale copacilor oboșiți. Frigul se îndulcise datorită razelor soarelui. Nu mai fusese demult o zi de toamnă atât de senină.

Miriam, sora mai mică a lui Killian, călărea alături de fratele ei și de cel mai apropiat prieten al acestuia, Austin, care era cu un an mai în vârstă decât moștenitorul. Prințesa Rubinelor nu mai conținea să se minuneze de frumusețea pădurii. Râdea tare, arătând cu degetul în toate direcțiile. Nu doar o dată își rugase servitoarele să adune de pe potecă frunze pe care le arunca apoi în aer, chicotind de plăcere.

Killian o privea zâmbitor, cu inima tresăltându-i de bucurie. Era o minune că sora lui trăia. Rubinul cu care se născuse fusese crăpat, ceea ce-i afectase mintea, puterile. Cu toate că nu dădea dovadă de o inteligență crescută, avea un

suflet cald, ce alina durerea celorlalți fie și printr-o vorbă bună. Nu putea controla focul, nu izbutea să se concentreze mult timp asupra unui singur lucru. Cu greu reușise să depășească vârsta de un an, fiind veșnic în pericol de moarte din cauza bolilor.

În ciuda tuturor dificultăților, micuța supraviețuise datorită voinței sale extraordinare de a trăi. Killian o iubea mai mult decât pe sine însuși. În fiecare seară mulțumea Mamei Pământ că sora lui trăia.

Ori de câte ori se uita la Miriam, o vedea pe răposata lor mamă. Prințesa moștenise de la aceasta ochii roșii și părul portocaliu ce și-l ținea de obicei prins în două cozi. Cu o siluetă delicată și un chip senin, era drăguță, dar nu extraordinară. Totuși, răpise multe inimi de-a lungul anilor. Ea, însă, nu se îndrăgostise niciodată.

– Abia aștept s-o întâlnesc pe prințesa Ayame! exclamă tânăra deodată cu glasul ei cristalin. Am auzit că e frumoasă, senină, grațioasă. Trebuie să aibă un suflet mare!

Killian se crispă. Miriam nu avea habar că tatăl lor le ura pe Ametiste; chiar de ar fi știut, nu ar fi priceput. Uneori, prințul se întreba dacă nu cumva însăși bunătatea ei reprezenta motivul pentru care mintea sa era afectată.

– Crezi că va dori să-mi fie prietenă? îl chestionă, uitându-se la el cu ochii măriți de speranță.

El zâmbi, în vreme ce o mângâia ușor pe frunte.

– Bineînțeles! Ești minunată!

Fata râse, bucuroasă de tandrețea lui infinită, după care îl luă de mână. Se răsuci ușor spre dreapta, pentru a-l întreba pe Austin:

– Tu crezi că va dori să ne împrietenim?

– Da, îi spusese blând, fără a-i acorda însă prea mare importanță.

În comparație cu Miriam, Austin zâmbea rar, râzând încă și mai rar. Puterea lui impresionă, căci era un bun manipulator al focului. Peste inimă îi atârna un lanț un rubin destul de mare: firește, piatra cu care se născuse. Părul, mai portocaliu decât al prințesei, și-l ținea prins într-o coadă la spate, iar ochii purpurii scânteiau amenințător de fiecare dată când cineva cuteza să-l supere pe Killian.

Orfan de mic, fusese găsit de prinț pe jumătate mort de foame la poalele Muntelui Focului Ceresc. Killian îl luase cu sine la palat, unde își convinsese părinții să-l adopte. Deși deținea titulatura regală datorită insistențelor moștenitorului, Austin se considera servitorul lui. Îi era profund recunoscător că-l salvase și-și jurase că avea să-l ocrotească toată viața.

– Nu crezi că am luat prea mulți servitori? îl întrebă pe Killian, aruncând o privire în urmă la cele douăsprezece Rubine ce-i însoțeau. Am impresia că ne încetinesc.

– Cine vrei să te servească la Templul Meditației? i-o întoarse tânărul. Știi că detest ideea de a împrumuta slujitori ai Ametistelor.

Austin tăcu, trăgând vag de hățuri pentru a încetini calul. Miji ochii, privind concentrat drept înainte, unde se afla o răscruce de drumuri. Din partea stângă venea un alai impresionant, alcătuit dintr-o mare de slujitori cu haine de un alb orbitor. În fruntea lor se afla un tânăr călare pe un armăsar de culoarea zăpezii. Probabil avea în jur de optsprezece ani. Purta pe cap o coroană grea din diamante mari, ce absorbeau cu sete lumina toamnă. Părul de un alb imaculat curgea în valuri pe umeri, oferindu-i o frumusețe feerică. În loc să-l îmbătrânească, parcă îl întinerea și mai mult. Ochii mari, limpezi, oscilau între cenușiu și gri. Hainele sale brodate cu auriu îi accentuau măreția, iar însoțit de acea mare de servitori părea cu adevărat desprins dintr-un basm.

Cu o postură dreaptă și o expresie rece, tânărul se apropie de alaiul modest al Rubinelor. Conform protocolului, trebuiau să-i facă loc, dat fiind faptul că era fiul Împăratul Nestematelor¹. Nici nu apucară să i se încline, căci rosti disprețuitor:

– Ametistele sunt de departe cele mai crăpate² Cristale pe care le-am întâlnit! Altfel nu-mi explic de ce ar invita dușmanii la un eveniment atât de important.

Austin vru să-și mâne calul spre el, dar fu oprit de Killian printr-un gest ce parcă ar fi vrut să alunge o muscă sâcâitoare. Un zâmbet ironic îi curbă buzele, însoțit de cuvinte usturătoare:

– Prințe Alden, singura dovadă de crăpare³ pe care au dat-o Ametistele a fost să te invite pe tine. Știi cum se spune: *ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape*. Nu te numeri nici în categoria inamicilor, nici a prietenilor. Sper doar să nu te simți în plus.

– Ticălosule! Cum îndrăznești să vorbești așa Alteței Sale?! strigă unul dintre servitori, postându-se protector în fața lui Alden.

– Stăpânul meu are titlul regal! își încleștă Austin pumnii. Totuși, a fost ofensat. Lordul tău trebuie să-și ceară scuze imediat, altfel nu voi avea milă!

– Pardon?! se scandaliză Diamantul, îndreptându-și postura încă mai mult. Milă?! Te supraestimezi! În ciuda faptului că deții un rang înalt, nu ești nimic altceva decât servitorul prințului Killian, așa cum tu însuși ai afirmat. Astăzi

---

¹ Ținutul este împărțit pe regate. Fiecare regat are propriul rege, dar întregul țărâm este guvernat de un Împărat (n.a)

² Proaste, idioate (n.a)

³ Prostie (n.a)

îți voi ierta îndrăzneala, însă data viitoare îți voi rupe oasele! Poate așa vei învăța respectul. Iar tu, Alteță, ar trebui să-ți disciplinezi slugile!

Killian scrâșni din dinți. Sângele îi clocotea cu furie în vene, cuvinte deloc amabile i se perindau prin minte, parcă implorând să fie rostite. Aproape că-și înfipse picioarele în burta calului, din pricina încordării. O flacără i se aprinse în palmă. Își strânse pumnul, așteptând ca Diamantul să se apropie, să-l învețe o lecție pe care să n-o uite câte zile o avea.

În clipa în care ajunsese în dreptul său, din degete îi țâșni o flacără ce-i aprinse hainele. Servitorii țipară încă dinainte ca stăpânul lor să constate că ardea. Până ca Alden să clipească, fu stins rapid cu un vas de apă. Se uită cu furie la mâneca distrusă, apoi strigă din rărunchi:

– Killian, nenorocitul! Te voi ucide!

Vru să se năpustească asupra lui, dar încremeni auzindu-l râzând în hohote:

– Chiar credeai că vei pieri de la o simplă vâlvătaie? Nu mi-aș permite să sărăcesc lumea de un Cristal Ales ca tine, dar trebuia să te pedepsesc, pentru că l-ai insultat pe prințul Austin.

Prietenul său își puse mâinile în cap, exasperat. Nu era prima oară când moștenitorul provoca dezastre din pricina acțiunilor sale nebunești. De data asta, doar o minune l-ar fi putut salva din ghearele Diamantelor.

Nu-și termină bine gândul, căci Miriam interveni blând:

– Alteță, îmi cer iertare în numele...

– Ba nu! interveni fratele ei cu asprime, fără a întrerupe contactul vizual cu Alden. Tu ai fost cel care a încălcat protocolul. Ar fi trebuit să aștepți salutul nostru, abia după aceea să vorbești. Nu numai că n-ai așteptat, ba chiar ne-ai insultat fără motiv! Să-ți ard jumătate din mânecă este o

pedeapsă prea mică. Nu uita că sunt, de asemenea, Nestemată Regală! Arată-mi respect și-ți voi arăta respect; tratează-mă ca pe un Cristal Inferior și voi proceda la fel. Din cauza ignoranței tale, nu mă aștept să cunoști regulile regatului meu, deși ar trebui, dat fiind faptul că ești Prințul Suprem.

Diamantul deschise gura, însă Rubinul continuă netulburat, păstrându-și în continuare chipul înghețat:

– Permite-mi să-ți aduc la cunoștință că arderea mâneicii se execută de fiecare dată când cineva ofensează un membru al familiei regale. Pe vremuri, se ardea mâna, iar cu cât jignirea era mai profundă, cu atât focul mistuia mai multă carne. De ce începem cu mâna? În tradiția noastră, reprezintă primul simbol al iubirii. Mai întâi, un cuplu se va ține de mâna, apoi relația se va dezvolta mai departe. Opusul iubirii îl constituie ura. Ura înseamnă cuvinte și fapte grele, disprețuitoare. În inima ta nu există strop de iubire. Rangul de Suprem nu te va scuti de păcatele tale, ba chiar le va agrava. Ar trebui să dai dovadă de mai mult tact.

Alden continuă să-l privească îndelung, cu sprâncenele arcuite. Nu doar o dată voise să-l întrerupă, dar, dintr-un oarecare motiv, nu îndrăznise. N-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că îl intimidau ochii lui portocalii, ce scânteiau ca flăcările iadului.

Tocmai când decisă să-i servească o replică dură, cu care spera să-l scoată din minți, din partea stângă se ivi un convoi de cinci-șase servitori îmbrăcați în albastru. Înaintea lor călărea o tânără de vreo douăzeci de ani, cu straie bogate, albastru-închis, brodate cu fir argintiu. Părul bleu îi era împletit ca o coroană în jurul capului, fiind prins cu o agrafă-safir în formă de stea. Ochii, mai deschiși la culoare decât podoaba capilară, emanau blândețe, calm.

De îndată ce o văzu, Killian își înclină capul, urmat pe dată de însoțitorii săi.